

הנה הקלפה האחרונה היא לחוץ, הקלפה החזקה היא לפניו. כמו זה אף כר למעלה, הקלפה החזקה היא לחוץ. לפניו ממנה היא קלפה קלושה, ולא שולטת בו כלל, ונפתחת מצד (ה) ומצד זה.

ואתה פתיחה היתה בארץ הקדושה בכל זמן שעובדים עבודה כראוי. כיון שגרמו החטאים, נמשכה אותה פתיחה לצד זה ולצד זה, עד שהתקרבה הקלפה הכל באחד. כיון שסתמה הקלפה את המוח, אז שולטת אותה קלפה עליהם, ודוחה אותם מחוץ לאותו מקום.

ועם כל זה, אף על גב שדחתה אותם החוצה, לא יכולה אותה קלפה קשה לשלט באותו מקום קדוש שאינו מקומו. ואם תאמר, אם כן, הואיל ולא יכולה אותה קלפה קשה לשלט באותו מקום קדוש, למה עומד חרויב, שהרי אין חרבן בעולם אלא רק מצד אותה קלפה קשה?

אלא ודאי שנוחרב, לא נחרב אלא מאותו צד, בשעה שסתם את המוח, והקדוש ברוך הוא עושה שלא תשלט אותה קלפה קשה על אותו מקום, וכשדחתה את ישראל ממנו, אז הקלפה חזרה ונפתחה כמקדם. ומשום שהעם הקדוש לא היו שם, נכנסה על אותה פתיחה פסוי קדוש של פרכת קלושה, לשמר את אותו מקום שלא יסתם את אותה קלפה קשה, ואוחז בכל צדדיו.

להיות משחת קדש על הארץ כמקדם לא יכול, שהרי אותו כסוי קלוש אחוז, שלא ירד למטה, שהרי העם הקדוש אינו שם, ולכן לא נבנה החרבן מיום שנוחרבו. שתשלט אותה קלפה קשה, לא יכולה, שהרי אותו כסוי קלוש

תקיפא אתברת תביר, (ד"א מההוא יותר תדיר) ואתפתחת מהאי סטרא (ס"א עד דאתאחיד ברוח דמשכנא. בהאי עלמא קליפה בתראא איחי לבר קליפה תקיפא איחי לגו כגוונא דא אוף הכא לעילא קליפה תקיפא איחי לבר לגו מיניה איחי קליפה קלישא ולא שלטא ביה כלל ואתפתחת מהאי סטרא) ומהאי סטרא.

וההיא פתיחו הוה בארעא קדישא, בכל זמנא דפלחין פולחנא (דף קמ"א ע"א) פדקא יאות. כיון דגרמו חובין, משיכו ההוא פתיחו להאי סטרא ולהאי סטרא, עד דאתקרב קליפה, כלא כחדא. כיון דאסתים קליפה למוחא, פדין שלטא ההיא קליפה עלייהו ודחה לון לבר מההוא דוכתא.

ועם כל דא אף על גב דדחה לון לבר, לא יכול ההיא קליפה תקיפא לשלטאה בההוא דוכתא קדישא, דלאו אתריה איהו. ואי תימא, אי הכי, הואיל ולא יכול ההיא קליפה תקיפא לשלטאה בההוא דוכתא קדישא, אמאי קיימא חרויב, דהא חרבא לא הוי בעלמא, אלא מסטרא דההיא קליפה תקיפא. אלא ודאי כד אתחרב, לא אתחרב אלא מההוא סטרא, בשעתא דאסתים למוחא, וקודשא בריך הוא עבד דלא תשלוט ההיא קליפה תקיפא על ההוא דוכתא. וכד דחה לון לישראל מגיה, ההיא קליפה אתהדרת ואתפתחת כמלקדמין. ובגין דעמא קדישא לא הוה תמן, חפניא על ההוא פתיחו, חופאה קדישא דפרוכתא קלישא, לנטרא ההוא אתר, דלא יסתום ליה ההיא קליפה תקיפא, ואחיד בכל סטרוי.

למהו רבות קדשא על ארעא כמלקדמין, לא יכול, דהא ההוא חופאה קלישא אחיד, דלא יחות לתתא, דהא עמא קדישא לאו תמן. ועל דא לא אתבני חרבן, מיומא דאתחריבו. לשלטאה ההיא

אוֹחֹז בּוֹ בְּכָל צְדָדָיו בְּאוֹתָהּ פְּתִיחָה שְׁלֵא תִשְׁלַט שָׁם וְלֹא תִסְתַּם אֶת הַמַּח בְּאוֹתוֹ כְּסוּי שֶׁל פְּרֻכַת קְלוּשָׁה, שֶׁהִיא מִתּוֹךְ מְשִׁיכַת הַפְּרֻכַת הַקְּדוּשָׁה שְׁלֹמְעֵלָה, שְׁשׂוּמֶרֶת אוֹתוֹ הַמְּקוֹם.

וְכֵן כָּל אוֹתָן הַנְּשֻׁמּוֹת שֶׁל שְׂאֵר הָעַמִּים שְׂדֵרִים בְּאֶרֶץ, כְּשִׁיּוּצְאוֹת מִהָעוֹלָם הַזֶּה לֹא מְקַבְּלִים אוֹתָן, וְדוֹחִין אוֹתָן הַחוּצָה, וְהוֹלְכוֹת וּמְשׁוֹטְטוֹת וּמִתְגַּלְגְּלוֹת בְּכַמָּה גִּלְגּוּלִים, עַד שִׁיּוּצְאוֹת מִכָּל הָאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה וְסוֹכְבוֹת (לְסִבְיָתָם) לְצַדָּם בְּטַמְאָתָן. וְכָל אוֹתָן נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שִׁיּוּצְאוֹת שָׁם, עוֹלוֹת, וְאוֹתוֹ כְּסוּי קְלוּשׁ מְקַבֵּל אוֹתָן, וְנִכְנָסִים לְקִדְשָׁה עֲלִיּוֹנָה, מִשׁוּם שֶׁכָּל מִין הוֹלֵךְ לְמִינוֹ.

וְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שִׁיּוּצְאוֹת לְחוּץ לְאֶרֶץ בְּרִשׁוּתָהּ שֶׁל אוֹתָהּ קְלוּשָׁה הוֹלְכוֹת וְסוֹכְבוֹת וּמִתְגַּלְגְּלוֹת, עַד שֶׁשְׁבוֹת לְמִקְוֵי וְנִכְנָסוֹת לְמִקְוֵי שְׂרָאוֹי לְהֵן. אֲשֶׁרֵי חִלְקוּ שֶׁל מִי שֶׁנִּשְׁמָתוֹ יֵצֵא בְּרִשׁוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּאוֹתָהּ פְּתִיחָה שֶׁל הָאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה.

מִי שֶׁנִּשְׁמָתוֹ יוֹצֵאת בְּאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה - אִם נִקְבַּר בְּאוֹתוֹ יוֹם, לֹא שׁוֹלֵט עֲלָיו רוּחַ טְמֵאָה כְּלָל, וְלִכֵּן פְּתוּב בְּתַלְוִי, (דְּבָרִים כ"א) כִּי קְבוּר תִּקְבְּרֵנוּ בַּיּוֹם הַהוּא [וְגו'] וְלֹא תִטְמָא אֶת אֲדָמְתְךָ. מִשׁוּם שֶׁבְּלִילָה נִתְּנָה רִשׁוֹת לְרוּחַ טְמֵאָה לְשׁוֹטְט. וְאֵךְ עַל גַּב שְׁנִתְּנָה לָהֶם רִשׁוֹת, לֹא נִכְנָסִים לְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, פָּרַט אִם מוֹצְאִים שָׁם כְּלִי לְהַפְּנֵס בּוֹ.

אִיבָרִים וּפְדָרִים שֶׁנִּשְׂרָפִים כְּלָלָה לְהִזִּין מִיָּנִים אַחֲרֵיהֶם, לֹא שֶׁנִּכְנָסִים לְאֶרֶץ, וְלֹא לְהִמְשִׁיכֶם לְאֶרֶץ, אֶלָּא כְּדִי שְׁלֵא יִשְׁלַט הַצַּד הַאֲחֵר בְּתוֹךְ הָאֶרֶץ וְלֹא יִמְשָׁף לְהַפְּנֵס לְשָׁם. וְלִכֵּן הֶעֱשֵׂן הָיָה

קְלִיפָה תְּקִיפָא, לֹא יִכְלָא, דְּהָא הָהוּא חוֹפְאָה קְלִיפָה אַחִיד בֵּיהּ בְּכָל סְטְרוֹי בְּהָהוּא פְּתִיחוֹ דְּלֹא תִשְׁלוּט תְּמָן, וְלֹא תִסְתֵּים מוֹחָא, בְּהָהוּא חוֹפְאָה דְּפְרוּכְתָא קְלִישָׁא, דְּאִיהוּ מַגּוּ מְשִׁיכוֹ דְּפְרוּכְתָא קְדִישָׁא דְּלַעֲיֵלָא, דְּנִטִיר הָהוּא אַתְרֵי.

וּבְגִין כֵּן, כָּל אִינוּן נִשְׁמָתִין דְּשְׂאֵר עַמִּין, דְּדִיִּירִין בְּאַרְעָא, כִּד נִפְקִין מִהָאִי עֲלֵמָא, לֹא מְקַבְּלָא לוֹן, וְדַחֵי לוֹן לְבַר, וְאַזְלִין וְשִׁטְאֵן וּמִתְגַּלְגְּלִין בְּכַמָּה גִּלְגּוּלִין, עַד דְּנִפְקִי מִכָּל אַרְעָא קְדִישָׁא, וְסַחֲרִין (לְסוֹחְרֵייהוּ)

לְסְטְרֵייהוּ, בְּמִסְאָבוֹ דְּלַהוֹן. וְכָל אִינוּן נִשְׁמָתִין דְּיִשְׂרָאֵל דְּנִפְקִין תְּמָן, סִלְקִין, וְהָהוּא חוֹפְאָה קְלִישָׁא מְקַבְּלָא לוֹן, וְעֵאלִין לְקְדוּשָׁא עֲלָאָה, בְּגִין דְּכָל זִינָא אִזְלָא לְזִינְיָהּ.

וְנִשְׁמָתֵיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל דְּנִפְקִי לְבַר מְאַרְעָא, בְּרִשׁוּתָא דְּהָהִיא קְלִיפָה תְּקִיפָא,

אִזְלָא וְסַחֲרָא וּמִתְגַּלְגְּלָא, עַד דְּתַבַּת לְדוּכְתָהּ, וְעֵאלַת לְאַתְרֵי דְּאַתְחֲזִי לָהּ. זַכָּאָה חוֹלְקִיָהּ, מָאן דְּנִשְׁמָתִיהּ נִפְקָא בְּרִשׁוֹ קְדִישָׁא, בְּהָהוּא פְּתִיחוֹ דְּאַרְעָא קְדִישָׁא.

מָאן דְּנִשְׁמָתִיהּ נִפְקַת בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, אִי אֲתִקְבַּר בְּהָהוּא יוֹמָא, לֹא שְׁלֵטָא עֲלֵיהּ רוּחָא מְסֵאָבָא כְּלָל. וְעַל דָּא כְּתִיב בְּצִלְיָבָא, (דְּבָרִים כ"א) כִּי קְבוּר תִּקְבְּרֵנוּ בַּיּוֹם הַהוּא וְלֹא תִטְמָא אֶת אֲדָמְתְךָ. בְּגִין דְּבְּלִילָא אֲתִיְהִיב רִשׁוֹ לְרוּחַ מְסֵאָבָא לְמִשְׁטָטָא. וְאֵךְ עַל גַּב דְּאַתְיְהִיב לוֹן רִשׁוֹ, לֹא עֵאלִין בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, כִּר אִי אֲשַׁפְּחוּן תְּמָן מְנָא לְאַעֲלָא בֵּיהּ.

אַבְרִין וּפְדָרִין דְּמִתְאַפְּלִין בְּלִילָא, לְאַתְזַנָּא זִינִין אַחֲרֵנִין, לָאו דְּעִיִּלִין בְּאַרְעָא, וְלֹא לְאַמְשַׁכָּא לוֹן בְּאַרְעָא, אֶלָּא, בְּגִין דְּלֹא תִשְׁלוּט סְטְרָא אַחֲרָא גּוֹ אַרְעָא, וְלֹא יִתְמַשְׁכָּא לְאַעֲלָא תְּמָן. וּבְגִין כֵּן, תְּנָנָא מְנִייהוּ הָהוּא